

Arrest

nr. 342 584 van 9 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Veerledorp 23
2431 VEERLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 8 maart 2026 heeft ingediend om bij wege van voorlopige maatregelen de behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de vordering tot schorsing, neergelegd in het op 3 juni 2025 ingediende schorsings- en annulatieberoep, dat is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 mei 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Ghanese nationaliteit.

Op 27 januari 2023 legde verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met de Belgische M. B..

Op 13 april 2023 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13 genomen.

Op 25 mei 2023 werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de familierechtbank.

Op 8 februari 2024 oordeelde de familierechtbank dat de vordering van verzoeker tot registratie van de wettelijke samenwoning ongegrond was. Verzoeker ging in beroep tegen dit vonnis en bij arrest van 11 december 2024 verklaarde het hof van beroep van Antwerpen het beroep ongegrond.

Op 11 maart 2025 deed verzoeker een huwelijksaangifte met M. B..

Op 3 mei 2025 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies genomen. Op 3 juni 2025 diende verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen voormelde beslissing. De zaak is gekend onder het rolnummer 341 493. De zaak werd behandeld op de zitting van 17 februari 2026 van de IIde kamer, maar er is nog geen uitspraak.

2. Over de ontvankelijkheid

De huidige vordering van 8 maart 2026 tot het bevelen van voorlopige maatregelen heeft tot doel om het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende beroep tot gewone schorsing, ingesteld op 3 juni 2025 en dat is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) te activeren en zo snel mogelijk en in uiterste dringendheid te behandelen.

De vordering is gesteund op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

De in de bovenvermelde bepaling bedoelde termijn in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet bedraagt, in het geval van een eerdere verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, zoals dit *in casu* het geval is, “vijf dagen”. Verzoeker dient zijn vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet in te dienen binnen een termijn van vijf dagen na het moment waarop “de tenuitvoerlegging imminent wordt”.

In het verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt met betrekking tot de uiterste dringendheid gesteld dat “Verzoekende partij verblijft momenteel in het gesloten centrum te Merksplas met het oog op een repatriëring. Ondanks kennis van de lopende procedure omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten en de procedure omtrent zijn medische regularisatie heeft verweerder besloten om een repatriëring te organiseren. Verzoeker heeft kennis genomen van een vlucht die op 10.03.2026 naar Ghana vertrekt. (stuk 2)

Er is sprake van uiterst dringende noodzakelijkheid: zonder de behandeling van zijn zaak, zal hij het land moeten verlaten en hij zal naar zijn land van herkomst moeten gaan waar hij van zijn partner zal gescheiden worden en waar er geen adequate behandeling voor zijn ziektes is.”

Ter terechtzitting verwijst verzoekers advocaat naar het feit dat de repatriëeringsdatum werd meegedeeld op 5 maart 2026 en dat op dat ogenblik de verwijderingsmaatregel imminent werd.

Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 mei 2025 op 4 mei 2025 aan verzoeker werden betekend.

Verzoeker werd op dezelfde dag ook in kennis gesteld van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker reeds op 3 mei 2025 het voorwerp was van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is in de zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

Hij diende bijgevolg *ab initio* te opteren voor een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dit binnen de voormelde termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de bijlage 13septies. Immers gaat van het indienen van een

vordering tot (gewone) schorsing en een beroep tot nietigverklaring geen schorsende werking uit. Verzoeker werd reeds sinds 4 mei 2025 vastgehouden, en niet “*naderhand*” zoals bedoeld in artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Aldus behoorde verzoeker te weten dat hij het risico loopt dat de overdracht ten uitvoer zou worden gelegd alvorens de Raad uitspraak doet over de op 3 juni 2025 ingediende vordering tot (gewone) schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

De Raad kan de advocaat van verzoeker niet volgen waar deze stelt dat de repatriëringsdatum het imminent karakter bepaalt. Deze interpretatie van de advocaat van verzoeker berust op een verkeerde lezing van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet. Hierin staat duidelijk vanaf het moment dat de tenuitvoerlegging imminent wordt en niet vanaf het ogenblik dat de repatriëring imminent wordt.

De op 8 maart 2026 ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen op basis van artikel 39/85 van de vreemdelingenwet is bijgevolg laattijdig.

De Raad wijst erop dat de verzoeker steeds de mogelijkheid heeft om aan te tonen dat de laattijdigheid van het beroep aan overmacht te wijten is, waarbij de bewijslast bij hem ligt. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden en door het slachtoffer niet kan worden beïnvloed (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198.980; RvS 10 januari 2006, nr. 153.402).

In het verzoekschrift tot voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid worden geen elementen aangereikt waaruit een overmachtssituatie kan blijken.

Ter terechtzitting stelt verzoekers advocaat van verzoeker dat ze geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon indienen omdat verzoeker op 4 mei 2025 naar het gesloten centrum werd overgebracht en zij pas gecontacteerd werd nadat de termijn voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zijnde vijf dagen, reeds verstreken was.

De Raad dient echter vast te stellen dat de advocaat van verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waaruit zou kunnen afgeleid worden wanneer zij gecontacteerd werd. Deze blote beweringen volstaan niet om overmacht in hoofde van verzoeker aan te tonen.

Artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “*Wanneer bij de Raad overeenkomstig artikel 39/82 een vordering tot schorsing van een akte aanhangig wordt gemaakt, kan hij als enige, bij voorraad en onder de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, bepaalde voorwaarden, alle nodige maatregelen bevelen om de belangen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak veilig te stellen, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten. [...]*”.

Uit deze wetsbepaling blijkt dat de voorlopige maatregelen kunnen worden toegestaan in het kader van het administratief kortgeding indien zij noodzakelijk zijn om de realisatie van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen, wanneer de loutere schorsing van de bestreden beslissing daartoe niet zou volstaan.

De vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen is een *accessorium* van de vordering tot schorsing. Verzoeker specificeert niet welke maatregelen de Raad zou moeten opleggen behalve de behandeling van de reeds hangende vordering tot schorsing.

Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat de vraag tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen *ratione temporis* onontvankelijk is, er geen overmacht is aangetoond en bijgevolg niet kan leiden tot de activering van de hangende vordering tot schorsing. Bijgevolg kan evenmin toepassing worden gemaakt van artikel 39/84 van de vreemdelingenwet.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen is niet ontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

J. CAMU